شنې زرغونې

په

اوښکو کې

ډاکتر ذبیح الله "حسن"

Download from:aghalibrary.cm

Download from:aghalibrary.cm

د کتاب نوم : شنې زرغونې په اوښکو کې
ویناوال : ډاکټر ذبیح الله "حسن"
چاپکال: ۱۳۸۹ل/ ۲۰۱۰ز
چاپ وار: لومړی
کمپوزر: ذبیح شفق

WWW.SAMSOOR.COM

غزل

زخمونو مې د زړه دښتې سپرلې چې ته تلې
د درد پکې برېښو کې چورلېدلې چې ته تلې

خبرې مې له شونډو ترهېدلې چې ته تلې
سلګۍ مې بس په اوښکو لمبېدلې چې ته تلې

د خيال په هر کربليچ کې مې کمين و ياس نيولی
د هيلو قافلې مې لوټېدلې چې ته تلې

غربت رانه بوولې بيا زندان د پرديسۍ ته
کړۍ دې په پښو کې شرنګېدلې چې ته تلې

توپان د فريادونو دې و زړه په سر اخيستی
د ګل غوندې له شرمه موسېدلې چې ته تلې

قلم مې هر کيفيت د زړګي نشي پنځولی
ګړۍ بس په پېړيو بدلېدلې چې ته تلې

کوله دې "حسن" ته څه خبره وارخطا شوې
ګلپاڼې دې د شونډو رپېدلې چې ته تلې

***

ورک دې دوی ورک یې تندي شه
چې یې ږدي په ځمکه باندې

له سجدې چې شي راپورته
بیا کړي نور تر خاورو لاندې

غزل

سرې سترګې دې راوړه شرابي جانانه چېرته يې
وشــينده رنګونــه ګلابــي جانانــه چېرتــه يــې

راغلم په طواف يې چې ګناه د بېلتون پرېمينځم
و توشــه زلفــان دې ثــوابي جانانــه چېرتــه يــې

مــا د محبــت الــف و بــا لــه تــا زده کــړې ده
ډېر مــې پــه زړه اورې کتــابي جانانــه چېرتــه يــې

يــو ځل مــې د حُســن پــه پســتو څپــو کــې ونغــاړه
بيا مې په ورو ډوب کړه دريابي جانانه چېرته يې

غــم تــه مــې مهينــې د نغمــو جــامې وروا غونــده
ســوز يکــې پيــدا کــړه ربــابي جانانــه چېرتــه يــې

راشــه لپــې ډکــې لــه رڼــا "حســــن" تــه ونيســه
تــږی درپســــې دی ســـرابي جانانــه چېرتــه يــې

غزل

په هره سا کې مې اځل راوړی
داسې ژوندون راته ازل راوړی

ته وا حُباب کې برېښي شنه زرغونه
پلار ورته سپين شال د ململ راوړی

زه به هم سرېښ کړمه ګرېوان په اوښکو
تا چې وربل داسې ول، ول راوړی

تا که نازک لباس په تن کړو راغلې
ما نازک خيال غوندې غزل راوړی

نور هم تر شا دې لېوني راپسې
تش نه دی ما خيري، کوګل راوړی

په طبابت د "حسن" نه رغېدې
نن مې د شعر درته درمل راوړی

غزل

ګوره رېښتينې به کيسې ترې ووځي
شونډې يې پرېږده چې پلمې ترې ووځي

ډېر اسويلي دي شال په پام پورته کړه
چې په ورو ورو بلې ډيوې ترې ووځي

يا مې د خولې نغرى له تېرو ډک کړه
يا خو يې پرېږده چې لمبې ترې ووځي

قلم مې مه تخنوه خياله د يار
د تېرې شپې به خاطرې ترې ووځي

د زړه تنهاکوټې مې ښخ کړه بانه
چې د دردونو قافلې ترې ووځي

"حسنه" مه غوره ستړګې پسې
د زړه د وينو به وياله ترې ووځي

غزل

ستا د اوښکو آئینو کې د خپل غم تصویر ته گورم
رانه مه اړوه سترگې نن مې سم تقدیر ته گورم

څو شېبې موتي کې تېنگې لږ راونیسه نصیبه
په گډا یې نن په شونډو د خپل خوب تعبیر ته گورم

گونگې کرښې د ورغوي راته نه وایي حالونه
چې ترڅو به مې د هیلو لوټ تالا بهیر ته گورم

راشه دومره خمارونه د وصال وزبېښو دواړه
چې نه ته په گناه بند یې او نه زه تقصیر ته گورم

په ارمان به د وطن شې په پردۍ خاوره کې خاورې
چې په پښو کې دې "حسنه" د غربت زنځیر ته
گـــــــــــــــــــــورم

غزل

په انتظار مې ستا لېمې ستړې شوې
نور خو مې یاره تلوسې ستړې شوې

ظالمه دم د رپکې پاتې نه شو
که د پښتون د مرګ پلمې ستړې شوې

د پېغلتوب سیورې پرې وغوړوه
که د ځوانۍ مې ولولې ستړې شوې

بیا یې پړاو وکړ د جنګ په رباط
زمونږ د سولې قافلې ستړې شوې

لا مې دي ځواني حوصلې د تکل
که په ژوندون مې حادثې ستړې شوې

ورنه لوټلی د باروتو لوګي
په سپین سحر پسې مو شپې ستړې شوې

څومره يې واچول په غاړه مړي
زمونږ د جنګ د سیند څپې ستړې شوې

بس ده راونغاړه واټن د بېلتون
نور مو ترمنځه فاصلې ستړې شوې

ستا په زړه چاودي انتظار کې اشنا
د "حسن" څومره اندېښنې ستړې شوې

❋❋❋

یو شعر

چې یو او بل پورې وهو لکه ستومانه څپې
ستا د ښکلا په سمندر کې مونږه ځای نه لرو

غزل

يو ځل خو د سپين مخ کړه راڅرګند لکه آيينه
ښکلا ته دې يم ياره ارزومند لکه آيينه

انځور د هر انداز دې زنګوي په تناوونو
الفت مې تصور کړو هنرمند لکه آيينه

له سره منګي يې تاو دي پلوشې لکه د لمر
پړکېږي پرې له ورايه يې مړوند لکه آيينه

باور يې په جوهر د خپل شخصيت چې شي پيدا
شفاف او بې ريا يې شي ټول ژوند لکه آيينه

ځلا که د هنر مې د غزل خوره وره ده
نغښتلې مې هم ډېر دي پکې پند لکه آيينه

ټوټې ټوټې زړګوټی به کوشير نه کړې ټول عمر
هر څو يې که "حسنه" کړې پيوند لکه آيينه

غزل

شل کړو سفر لکه غبار نه راځي
د زړه په لاره مې دلدار نه راځي

زړګیه بل دارو درمل لټوه
اشنا خو نور په انتظار نه راځي

په هره خوله ده دروغجنه موسکا
نور مې په ځان هم اعتبار نه راځي

زړه مې په سترګو کې کړه غوټه ورځه
هسې هم بل چاته په کار نه راځي

زړګیه څه غواړې جنون د ځوانۍ
په کال کې دوه ځلې بهار نه راځي

تل درویزه کړم د تسل "حسنه"
بیا مې هم زړه ته هیڅ قرار نه راځي

غزل

هر چاته اوښکې تویولی نشم
نازیې چې وړي هغه موندلی نشم

د دنیا درد یم ستا پرهر ته راغلم
زړګیه اوس خو ترې وتلی نشم

خپل سر چې ږدم خدای ته په خاورو باندې
تر خاورو بل لاندې کولی نشم

ورته غمونه د دنیا که راځي
د زړه حجره خو مې تړلی نشم

رنګ د لفظونو مې له ژبې ځاځي
انځور د خیال په خوله کاږلی نشم

ستا سمندر د محبت "حسنه"
د ژوند حباب کې ځایولی نشم

غزل

چې په عشق کې يې زيستن شي لکه شمع
خپلې اوښکې يې مدفن شي لکه شمع

اور په سر به پکې ګرځي سرګردانه
چې تورتم د چا وطن شي لکه شمع

ټوله شپه ناست يم د سرو اوښکو باران ته
ترې نه ډکه مې لمن شي لکه شمع

چې تپوس به ترې نکر منکر د څه کړي؟
چې ټول ژوند يې ځښکدن شي لکه شمع

ټول د بل د غم تيارو ته ويلې کېږم
خپل احساس راته دښمن شي لکه شمع

په لمبو د جهنم به يې څه سوځي
چې يې دلته اور کفن شي لکه شمع

دعـــوه هلـــه د الفـــت کـــوه "حســـــــــــنـه"
چـې دې اوښــکه تــن شــي لکــه شــمع

* * *

خپـل احسـاس مـې پـه سـینه کـې اوربـل کـړی
چـې لـوګی د اسـویلي مـې لـه خـولې خېـږي

رانــه وایــې خلــه اجلــه دا احســان دې
پــه پــوکي د تــنفس لا تــازه کېــږي

غزل

لکه ښکلي نه مې خپل نه مې پردي کړل
ارمانونه مې زړه هسې راژوندي کړل

په هغوی باندې شیندي مالیار ګلونه
چا چې قتل په چمن کې پسرلي کړل

یو زما ګرېوان ته ولوېدل لاسونه
کنه دې کلي نور هم ډېر لېوني کړل

په جامو کې مې د څړیکو و پوښلي
لوخ مې ټول د زړه زخمونه شاعري کړل

چل د سوال مې نه دی زده مجبور مې نه کړې
نور رازده ډېر هنرونه دې یاري کړل

له منزله لاس په سر شو بې وسي وه
بیا یې هم په لارکې ښخ راته ازغي کړل

تش زما د چاک ګرېوان کیسې خو نه وې
ما په شعر کې د دنیا زګیروي خوندي کړل

را یادېږي مې ختمین کلی "حسنه"
دې لندن خو مو خویونه حېواني کړل

✵✵✵

د ارمان مې دوړه وم وربانده خاورې
ګوندې ویلې دې شي سوړ زړه لکه واورې

د احساس ګوتې د زړه په مراندو کېږده
چې نغمې د خاموشۍ مې پکې واورې

غزل

رامې ورېږد اوښکو دردانې د زړه په لپو کې
وادې خله د غم دا اشیانې د زړه په لپو کې

سپړه په ارام د ناز په ګوتو مې د زړه غوټې
ټینګې مې نیولي زمانې د زړه په لپو کې

پرته له زګیروي په دې چمن باندې څه وشیندم
وخوړې قفس مې ترانې د زړه په لپو کې

مه رابرېښوئ راته په سترګو کې دا زرد غلا
مونږ ته خدای راکړي خزانې د زړه په لپو کې

خیر دی لا خو ډکه مې لمن د بې وسۍ نه ده
تا که بیا راوړي بهانې د زړه په لپو کې

خود به د طاووس ښکه ښکاري د "حسن" غزل
وردې کړې د حُسن پیمانې د زړه په لپو کې

غزل

يو ائې دا نه چې رښا پسې نظر ګرځوو
مونږ پتنګان يو په لمبو پسې وزر ګرځوو

بس پښتانه يو دا زمونږه مجبوري وګڼئ
غټان تر پښو لاندې کوو ، واړۀ په سر ګرځوو

نور يې له ځان څخه شړي دا د جنت ريباره
مونږ به ترڅو د جنګ ګولۍ پسې ټټر ګرځوو

له مونږه مه غواړئ اورېدې د واعظانو کيسې
مونږ شاعران يو په کوزه کې سمندر ګرځوو

يو به تش لاسي دا منم خو ستمګره مونږه
هغه سر زوري يو چې سر په زورور ګرځوو

ترې ډکوي منګي "حسنه" د چا پېغلې هيلې
مونږ چې د اوښکو تل په سترګو کې ګودر ګرځوو

غزل

چـې يـې شـاته راکتـل دا ســې ښــکارېږي
چـې پــه رمــز د محبــت بانــدې پــوهېږي

چې دې اوښـکې پـه رخسـار راشـي حېـران يـم
چـې دا اور پــه اوبــو ولــې نــه مــړ کېــږي

وږمـې زمـونږ پـه تماشـو کـې مشـغولا کـړي
د ګــلاب ځکــه پــه مــخ اوښــکې بهېــږي

د تــا رنــګ د حنــا والــوت لــه منګولــو
زمــا د لاس د غربــت کرښــې نــه ورانېــږي

ســتا پــه لار د تغافــل بــه زړه تــه درشــم
خلــک ټــول پــه کــږو لارو غــره تــه خېــږي

محبــت تــه مــې بـل جــام راوړه فطرتــه
د فلــک پيالــه شــوه ډکــه تــرې تــوېږي

زه ګردی سمندر ځای کړم په یوه شعر کې
خلک وایي په کوزه کې نه ځاییږي

چې خورې کړي په سپین مخ زلفې بیا ورشه
غلا په سپینه ورځ "حسنه" کله کیږي

***

ښه په هرڅه باندې پوهیږي او ریا نه لري
خو بس یو دا کوریې دی ړنګ د چا پروا نه لري

پرېږده جانانه د باطن او د ظاهر خبرې
"حسن" دوه مخې آیینه ده مخ او شا نه لري

غزل

په لېونتوب مې د سودا غوندې خوره وره شوې
د عشق په دښته د لیلا غوندې خوره وره شوې

ما لا حواس ستا تماشې ته رابللي نه وو
ته مې په رګ رګ کې اروا غوندې خوره وره شوې

زه په صحرا د اندېښنو کې جل وهلی پروت وم
ته مې د زړه په جام مینا غوندې خوره وره شوې

شپه مې د نور په سمندر کې لمبېدله بېګا
چې مې په غېږ کې د سبا غوندې خوره وره شوې

ما دې چې زلفې تخنولې لکه ګل د راهۍ
په توره شپه کې د هوا غوندې خوره وره شوې

ما چې غزل ته له احساس نه غزل توري تراشل
ته پرې له روح نه د معنا غوندې خوره وره شوې

زړه ته مې راغی له مودو نه ترهېدلی قرار
چې مې په لپو کې دعا غوندې خوره وره شوې

دا ستا د خیال له پولو اخوا الوتلی نشي
په زړه مې داسې د فضا غوندې خوره وره شوې

چا له "حسن" نه وپوښتل چې ته مَېن په چا یې
ته یې په شونډو د موسکا غوندې خوره وره شوې

***

یو خدای خبر دی په ما څه تېرېږي
نور مې په غم او ښادۍ څه پوهېږي

چې په خندا شم لکه ګل "حسنه"
بیا مې هم سرې اوښکې په مخ بهېږي

غزل

ورته اخير به خپل ټبر پاتې وي
نه به انګريز نه به ډالر پاتې وي

لږ خو کړئ بندې دا خونکارې ډزې
چا ته به مړی په ټغر پاتې وي

څوک به نن شپه هم په نڅا ولمانځي
څوک به ويده لوخ په ډګر پاتې وي

پردي که ځي مونږ ته به شور را پرېږدي
که پاتې کېږي بيا به شر پاتې وي

چې ترې لوټلی يې تقدير وي دلته
نو څه حساب به يې د محشر پاتې وي؟

تا چې نن دوه ډوله ډوډۍ وخوړه
نن به يو څوک ځکه نهر پاتې وي

خپل قوم به لوټ کړي بیا به کډه وکړي
وطن به بیا خاورې په سر پاتې وي

د اختر میاشتې ورته صبر وکړه
په بل دیار به مسافر پاتې وي

اخیر به ویلي اوسپنیز زړونه کړي
که د "حسن" شعر کې اثر پاتې وي

❋❋❋

د ستم چنجو مې دلته بدن وخوړ
وبه نه رسي د تور لحد تر فرشه

هلته هم لکه چې شور د پرښتو دی
چې فریاد د زړه مې نه رسي تر عرشه

غزل

له هیلو ډکې مې لېمې وې خو تا ونه لیدې
جامو د اوښکو کې ویدې وې خو تا ونه لیدې

په هدیره د محبت کې مې ځلانده اوښکې
په هر مزار بلې ډیوې وې خو تا ونه لیدې

په څه هنر مې پکې ځای و د وفا رنګونه
روڼې هنداري مې جذبې وې خو تا ونه لیدې

مه یې په عمر راشمېره چې بې له تا تېرې شوې
د ژنکدن ترخې شېبې وې خو تا ونه لیدې

مرګ مې که ستا په مخ تړلې وې د رڼې د سترګو
خلاصې د زړه مې دروازې وې خو تا ونه لیدې

ما وې چې توی به کړم خمار ستا د ځوانۍ په لمبو
ډکې د سترګو مې کاسې وې خو تا ونه لیدې

ډوب شول په اوښکو کې دې کسي لکه شمع چې تلم
په ما هم بلې سرې لمبې وې خو تا ونه لیدې

ستا په لټون چې تېرېدې د بې وسۍ په لارو
د "حسن" سترې تلوسې وې خو تا ونه لیدې

***

چې تراوسه مې ژوند تېر دی په لټون کې
ارزوګانې مې توشه وې په دې یون کې

دا چې هیلې ورته وایمه "حسنه"
نفسونه دي پوکم یې په ژوندون کې

غزل

څه لمبه دیدن دی، څومره اور دی ستا په سترګو کې
څومره چې چوپتیا ده هومره شور دی ستا په سترګو کې

شونډو کې مې راوړې د مچکو زولنې ورته
پاتې لېونتوب څومره لا نور دی ستا په سترګو کې

ستا ددې رسا او مسیحا کتو به څه وایم
هر نظر دې تېغ دی هم ټکور دی ستا په سترګو کې

جوړ یې دی له خاورو ارمانونو ګوره رنګ به شي
مه ژاړه جانانه د چا کور دی ستا په سترګو کې

پام کړه چې تقوا به مو د شرم پکې ډوب به شي
نن خو ډېر سرکشه خمار خور دی ستا په سترګو کې

نیاز مې اخیر ستا د ښکلا ناز ته لمن وېړه کړه
وه نازک بدنې څومره زور دی ستا په سترګو کې

ستا په نظر پل اخلم د ژوند په کږلېچونو کې
بڼ د ارزوګانو مې سمسور دی ستا په سترګو کې

نور خو يې د ژوند پاتې کيسه په سرور ولمانځه
ناست چې له مودو "حسن" مېخور دی ستا په سترګو کې

***

تر زړه مې وختل ازغي د بېلتون
نور دې راواړوه دا ګل مخ اشنا

ګوره چې سترګې رانه وانه ړوې
ژوند مې دې واړوی په بل مخ اشنا

غزل

راشه غېږه راکړه د پښتو خبرې پرېږده نور
جنګ د محبت کې د جرګو خبرې پرېږده نور

مه نغاړه په رم کې هوسۍ خویه دا اوږده صحرا
زړه ته مې چې راغلې بیا د تلو خبرې پرېږده نور

راشه په مچکو به د زړونو غوټې وسپړو
نن زمونږه شپه ده د پردو خبرې پرېږده نور

مراندې د زړګي مې د ښکلا مطربه وچېړه
وایې وره آهونه د نغمو خبرې پرېږده نور

ومنه نذرونه د عشق پیر ته دې د سرو شونډو
پورته کړه جامونه د توبو خبرې پرېږده نور

ویلې مې تیارې کړه د الفت ډیوې راتیته شه
غېږه مې پانوس ده د لمبو خبرې پرېږده نور

ستوري رقيبان دي سپوږمۍ مخې پروا مه کوه
شپول کې مې درپټ کړه د شرمو خبرې پرېږده نور

ورکړه صدقه "حسن" ملنګ ته د پښتو شونډو
بس د رقيبانو د کوڅو خبرې پرېږده نور

✵✵✵

زندګي مې ټوله خوب ده
تضادات پکې راټول دي

افسانې یې نه ختمېږي
حقايق پکې په تول دي

غزل

له ثواب نه راتو کېږي په اروا کې
مینه څه ښکلې ګناه ده په دنیا کې

یا زما د زړه موسم لېونی شوی
یا مستي ده ستا د حُسن په فضا کې

د بېلتون د غم پالنه مې شوه هېره
د نظر او تماشو په مشغولا کې

اور په سر د ژوند تیارو ته یم یواځې
لمبوم یې لکه شمع په رڼا کې

راشه نن د زړونو هغه کیسې وکړو
چې لفظونه رانه ورک شي په معنا کې

د زمرۍ غوندې په سترګو کې راګوري
بیا په رم لکه هوسۍ شي په حیا کې

زما د وریت زړه حادثې پکې انځور دي
سوز ګداز د شمعې واوره په ژړا کې

بیا به هاغه لونګینې شېبې راشي
راز و نیاز به کړو د زړونو په درزا کې

پام روژه چې د "حسن" ورماته نه کړې
بس ناڅاپه خولګۍ ورکړه په خطا کې

***

تشه مینه راسره وه دام یې نه و
نور په دې شتمن وطن کې زمونږ څه و

د تهمت مو څو ازغي په لمن خښ شول
نور د حُسن په ګلشن کې زمونږ څه و

غزل

زړګیه بیا دې شور و شر ته راغلم
له دنیا سترې دې بستر ته راغلم

څه پوښتې زما څه د دنیا حقیقت
بس لکه درد ناسور پرهر ته راغلم

لکه اوبه مې پل کړو غر او سمه
بېرته د خپل یاس سمندر ته راغلم

د پله په زور دې تلمه پرېوتم اوس
لکه غبار خپل مقدر ته راغلم

ګڼلم سپک یې د ښکلا موجونو
لکه خځلې یې چې سر ته راغلم

کړې بد رګه به انا الحق راسره
نن دې ظالمه که سقر ته راغلم

د چا د پېغلو خاطرو په خاطر
"حسنه" بيا د خيال محشر ته راغلم

***

په مخه راغله نوک نيولي شوله
په څه انداز يې دلداري کوله

څنګځنه تېره شوه راويې کتل
هم يې پښتو هم يې ياري کوله

غزل

پـه کتـاب د ګربوانـه يـې پـه لنـدو بنـو ليکمـه
بيـا د سـوي زړه آهونـه پـه سـلګو سـلګو ليکمـه

تا يو دم د تېرې شپې راز په لندو څڅو رسوا کړ
زه يـې کيـف د خمـارونو پـه شـېبو شـېبو ليکمـه

غريـو نيـولی تـرې نـه ځمـه څـه ويلـی ورتـه نشـم
حال د زړه ورته په لار کې د خپل تګ په پلو ليکمه

بيـا هاغـه زړه کيسـه ده پـرون هم پـه وينو سره وه
نـن يـې هـم د زړه پـه وينـو پـه زړو زخمـو ليکمـه

د هـر چـا د ويـده غـم چـې تخنـوي د غريـو رګونـه
هـر غـزل د ترمـو اوښـکو پـه تـودو قطـرو ليکمـه

د احسـاس پـه سرو بخرو د هـوا پـه څپـو بانـدې
نـن د اسـتان درتـه جانانـه د بېلتـون د شـپو ليکمـه

نه مريد لرم "حسنه" نه مې پير د شاعرۍ شته
بس يو څو لوغړن توري تش په سرو لمبو ليکمه

***

چې مې لرې محبت درنه پرده کړه
په هر لور مې دې ښکلا خوره وره کړه

چې دې ما "حسن" ته وکتل په مينه
انعکاس مې د رڼا لکه آيينه کړه

غزل

ستا د لوظونو خزانې ته راغلم
بیا دې یوې نوې بهانې ته راغلم

شکر دی ډېر خو غلط شوی نه یم
جومات ته تلمه، مېخانې ته راغلم

تا زه عنوان ورته پېغور ګڼلم
اخیر دې څنګه افسانې ته راغلم

زاهد په بل زاهد شړلې کوزې
زه ترې نه غلی پېمانې ته راغلم

پل مې د زلفو د خوشبو راواخیست
په توره شپه دې اشیانې ته راغلم

ډېر محلونو ته د زړونو لاړم
اخیر د خپل زړه ویرانې ته راغلم

"حسنه" شمار د ګرېوان تارونه
حساب کتاب د زماني ته راغلم

***

په چا مې لګي که ترخه خبره
دا مې عادت دی کړم ښکاره خبره

لکه اوبه له لوښي رنګ نه اخلم
هر مخاطب ته کړم د زړه خبره

غزل

نن له نوي درد ژغېږي زما ناسور پرهر د اوښکو
راشه وامې خله جانانه يو ځل بيا خبر د اوښکو

نور مې خوف او وېره نشته د غمونو په صحرا کې
بدرګه راسره درومي څنګ په څنګ لښکر د اوښکو

څه که اوښکې او لفظونه راښو ېيږي مې له زړه نه
نه مې څوک په ژبه پوه شو نه مې شته اثر د اوښکو

پرې دمه تنها کې زړه کړه نور مې وس نشته جانانه
له مودو مې درته ويړ دی په ګرېوان تڼغر د اوښکو

د سلګيو په کاروان کې په صحرا د شپې کې درومي
نه لنډېږي لويه خدايه زما د غم سفر د اوښکو

د غم سيند پکې ايسار دی ته به هم پکې لاهو شې
پټې سترګې مې لږ پرېږده مه پرانيزه ور د اوښکو

ولـې قهـر دې زيـاتېږي نـور څـه غـواړې سـتمګره
نه مې چيغې شته په ژبه نه مې شور و شر د اوښکو

هره خوا زر پرستان دي په دې چم کې يې تـول نشـته
پرېږدئ خاورو کې شي خاورې د "حســن" جوهر د
اوښـــــــــــــــــــــــــکو

✵✵✵

زمـــا مــــزدوري د دنيـــا مينــــه ګڼـــي
خـــو د جـــابر پـــه خيـــرات شـــکر وايـــي

ده تـــه پـــه تـول جنـت کـې حـورې ښـکاري
خـــو زمـــا د خـــال تعريـــف تـــه کفـــر وايـــي

غزل

که هر څو ژوند د غریبي دی زمونږ
همدا خو راز د خوشحالي دی زمونږ

د سلګو تندر کې مو اوښکې اوري
داسې موسم د زندګي دی زمونږ

وره کې انګریز انګړ کې جشن لمانځو
څه ښه تجلیل د آزادي دی زمونږ

سر ږدو د خدای زړه د بنده په پښو کې
نوی انداز د بندګي دی زمونږ

د زولنو سره هم لوبې کوو
دغه عادت د لېوني دی زمونږ

ظالمه ستا ملامتیا د ضمیر
دا خو ټول شور د خاموشي دی زمونږ

څوک په بګرام څوک په زندان د ارګ کې
هر يو وګړی ئن بندي دی زمونږ

که لوګي کېږو هم سندرې وايو
"حسنه" خوی د سپيليني دی زمونږ

***

تا په جهاد کتاب قلم ساتلو
دی دغه دواړه په خنجر ماتوي

وايي چې توره مې څوک نه پېژني
مخ ته چې ورشي هغه سر ماتوي

غزل

زما له سترګو والوتله په تول چم خوره وره شوه
چې خوشبو دې زما د اوښکو په شبنم خوره وره شوه

په سفر يې د اسرارو د هستۍ ځان سره بوتلم
لکه لار هسې مې مينه تر قدم خوره وره شوه

د هوسا زندګۍ لمر ته د خنجر له سيوري راغلل
چې رڼا په کومو خلکو د قلم خوره وره شوه

کله شخړه وي په ښځه کله جنګ په حقيقت وي
قبيله چې کله دلته د ادم خوره وره شوه

ستا ډېوې مې د مچکو تصور ته بلولې
چې تياره يې په انګړ کې ستا د غم خوره وره شوه

لکه ولو پړې رڼا چې په آيينه او وړ کېږي
هسې ستا په مخ مې مينه په عالم خوره وره شوه

د "حســـــن" د عمـر پـانـې د خـزان بـاد رېژولـې
چې ورېمـه دا سـتا د حُسـن د موسم خوره وره شوه

❋❋❋

یوه اوسپنیز واسکټ اغوستی په خپل ژوند مَېن دی
بل لـه بـاروتو نـه ډک کـړی چې خپـل ځـان وبـاېلي

نو قضاوت وکړه "حسنـه " دومره ګران خو نه دی
چې به نو څوک دا خونړی د جنګ میدان وباېلي

غزل

لاس مــې پــه زړه بانــدې ســاقي ونيســه
جــام دې لـــړ لـــرې د مســـتي ونيســـه

د غريــو وربخــې دې پــه ســترګو راغلــې
بـــاد تـــه يـــې زمـــا د اســـويلي ونيســـه

پـــړک بـــه يـــې نـــورو تـــه بلنـــه وركـــړي
لـــه لمـــر نـــه لـــرې اننګـــي ونيســـه

آئينـــو د ســـترګو مـــې چاكونـــه وكـــړل
ورنـــه لـــړ لـــرې دې څـــواني ونيســـه

انګـــور د اوښـــكو مـــې پـــه ســـترګو كـــې دي
ورتـــه دې شـــونډې شـــرابي ونيســـه

كـــه تكنـــى شـــوې د ژونـــدون پـــه لارو
لاره د مينـــــې د ولـــــي ونيســـــه

ستر گو راوړی مې د اوښکو زنځیر
ورته غمونه لېوني ونیسه

"حسنه" پالي به لا ځواني جذبې
لږ تر لمن دې زندگي ونیسه

***

ځینو بس نورو ته جهاد غوښتلو
زمونږ وطن یې غم آباد غوښتلو

ما ته یې وې زړه په اسلام آباد کړه
ځان ته یې ټول "اسلام آباد" غوښتلو

اختره پام کړه په دې
خوا مه راځه

اختره پام کړه په دې خوا مه راځه
لاړ به غلطه کړې په غم به واوړې
ته به په شونډو خنداګانې غواړې
په ژړاګانو او ماتم به واوړې

دلته غدی د ویر په لوټ لګیا ده
دنیا د زړونو به تالا ووینې
نه شوق د ژوند نه چا کې دم پاتې دی
نه به په خوله د چا خندا ووینې

چا چې له لوږې وي تول کال نیولې
روژه اخترونو په څه ماته کړي
وچه ډوډۍ هم ترې ظالم لوټلې
ستا په راتګ یې چې په خوله ماته کړي

ته يې خبر چې دغه دولس مياشتې
په مونږه څومره توپانونه تېر شول
څومره به نور سږ يتيمان ووينې
په کونډو څومره قيامتونه تېر شول

يتيمان نه غواړي عيدي له چانه
سږ يې له اوښکو دي لمنې ډکې
کونډې مو کرکه له نکريزو کوي
سږ يې له وينو دي منګولې ډکې

هو ! شته اوس هم څه بختور وګړي
ورځه هغوی کې به ته سيال ښکاره شې
چا چې زمونږ غم کې خوښي ومونده
د دوی محفل کې به مشال ښکاره شې

ورځه ماڼيو د کابل ته لاړ شه
څوک به دې ګران په مرغلرو واخلي
ړنګ چې بمونه کړي په مونږ کورونه
دوی مو تاوان په شنو ډالرو واخلي

شور د ټوپک مو په سرونو کې دی
ساز او سرود ځان سره کېږده ورځه
مبارکي له زورورو واخله
مونږ د سلګو په غېږ کې پرېږده ورځه

***

ریال په یوه جنت یې بل لاس کې و
بل یې هر یو ګټی د کفر بچی

اوس د غریبانو شنه مخونه څټي
چا چې اسلام په ګز د ږیرې کچی

غزل

زه به د تا غم ته مې ارمان په غېږ کې ونیسه
زه به دا مېلمه، تهٔ دا میزبان په غېږ کې ونیسه

وګوره د خپل حسن له هسکه زما د عشق وسعت
والوزه څپې زما د رومان په غېږ کې ونیسه

تاو لکه ساحل کړه ترې اشنا د محبت لېچې
زما د طغیاني ژوندون توپان په غېږ کې ونیسه

جوړ به یې له څاڅکو نه سرکشه سیلابونه شي
اوښکې دې جانانه د ګرېوان په غېږ کې ونیسه

ګورم تور قسمت مې په رڼا کې ستا د سپین تندي
لړ مې دې هنداري ته حېران په غېږ کې ونیسه

پرېږده په ښو یې چې پرېشان خیالونه وځنډم
ما پرېشانو څښو ته پرېشان په غېږ کې ونیسه

دوی که د رشړي "حسنه" تا ته د ګناه کاني
ته يې ټول د مينې د ايمان په غېږ کې ونيسه

***

يو شعر

په هنر د اشنايې د غم دې پوه کړم
که دې غم راځنې وانه خيست جانانه

غزل

زخمونــه څــه و زمــا د زړه خــو موســېدل ګلونــه
ستا چې د سترګو په ککو کې غوړېدل ګلونه

ســتا د يــادونو اورېــده چــې پــرې د وينــو پرخــه
پــه هــر پرهــر کــې مــې د زړه راټوکېــدل ګلونــه

نسـيم د روح مـې تـرې نـه ډکـه کـړه لمـن لـه خوشبو
پــه هــره څانګــه دې ځــوانۍ يــې زنګېــدل ګلونــه

ګلشـن وطنـه څـوک بـه څـوک تـر ګرېوانـه رانيسـي
چې هر مالیار دې پخپل لاس باندې رېبل ګلونه

تا خو خپل حُسن ته حېران د اسمان ستوري څارل
مــا د احســاس درتــه پــه لار کــې ويــړول ګلونــه

زه چـې د عمـر د خـزان پـه تصـور کـې ډوب شـوم
د تــا انځــور د پېغلتــوب پکــې ټومبــل ګلونــه

څنګه به هېر کړمه هغه ازغي ازغي وختونه
تا د موسکا به چې اشنا پکې شیندل ګلونه

چې یې خوله په رخسار راغله پرې دلګیر ولې شوې
"حسنه" څه و خو په پرخه لمبېدل ګلونه

***

مراندې د زړه مې له نغمو ډکې دي
پکې دردونه ستا د مینې زانګې

شنو زرغونو ته مې د اوښکو ګوره
پکې رنګونه ستا د مینې زانګې

غزل

پکې د مخ شنې زرغونې خورې شوې
چې دې په اوښکو کې شغلې خورې شوې

لکه طاووس چې کړي خورې بڼکې
لېچې یې پرانستې جلوې خورې شوې

شهباز د درد مې تخنوي زړګوټی
چې یې په مراندو کې نغمې خورې شوې

هسې مو سترګې سره وجنګېدې
څومره بیا لور په لور کیسې خورې شوې

تا لا مسکی شونډې پرانیستې نه وې
په ټول محفل کې سرې پیالې خورې شوې

د شال پانوس کې شوم وړیټ "حسنه"
په هر یو رګ کې مې لمبې خورې شوې

غزل

نن افغان د نوي وخت بهير ورک کړي
اسيا ځکه د غور ځنګ امير ورک کړي

زورور د زماني يې ليکوالان دي
چې تاريخ د تور او سپين توپير ورک کړي

د جمال او د جلال پولې يې نشته
تصور مې چې د يار تصوير ورک کړي

زور او زر يې په اسانه ځکه ومو نـد
ددې خلکو اکثريت ضمير ورک کړي

هر يو کس يې تېل وهي د جنګ درياب ته
لويه خدايه پښتنو دستګير ورک کړي

شيطانان د زماني يې چې اوس ليکي
ملائيکو د پښتون تقدير ورک کړي

یا به ځان یا به ظالم په کانو وولي
نن "حسن" لېوني بیا زنځیر ورک کړی

***

چې ساده وي نه د ځان نه د جهان شي
چې هوشیار شي بیا یوائې د خپل ځان شي

خو چې عقل یې معراج ته په ختو شي
ځان ترې هېر شي خو تر نورو نه قربان شي

غزل

څومره واړه وي د خانانو زړونه
وي خزانې د غریبانو زړونه

خلاصې تنۍ ګرځي له ډېرې ګرمۍ
سوځي حسرت د عاشقانو زړونه

شمې لمبې يې په رګو کې پوه کړه
تخنېږي بیا د پتنګانو زړونه

پکې نڅا کړي د فردوس ښاپېرۍ
د ارم باغ وي درندانو زړونه

مرمري لبچې تر "حسنه" تاو کړه
چې واخلي اور د رقیبانو زړونه

غزل

نن په دې محفل کې زندګي لاروركه كړې ده
شور د محبت دى خاموشي لاروركه كړې ده

لا يې ازانګې د ملالۍ د ټپو غوږ کې دي
بيا چې په ميوند كې فرنګي لاروركه كړې ده

لار مې د جومات او مېخانې ترمنځ پوټى كړله
ستا په محبت كې مې مستي لاروركه كړې ده

سر ټيټوي خداى ته خو يې زړه وي د بنده پښو كې
څنګه له دې خلكو بندګي لاروركه كړې ده

زيږې مې غمونه له هر زغم نه زاره تركى شوم
زړه ته مې ناترسې خوشحالي لاروركه كړې ده

نن رانه اداب د محبت "حسنه" مه غواړه
ټول سرور سرور يمه خودي لاروركه كړې ده

غزل

زما د عشق د میکدې میخور پیدا شو
هر پرهر ته مې د زړه ټکور پیدا شو

زه به مړ یمه په قبر مې ناري کړئ
چې بې ګوره پښتنو ته ګور پیدا شو

بې وسۍ چې د زړښت څومره خاموش کړم
هومره زيات مې په جذبو کې شور پیدا شو

نورې مه څڅوه یاره پرې ستې شوم
د سرو اوښکو له قطرو دې اور پیدا شو

که هر څو مې زړه د عمر څپو وخوړ
لکه مې پکې یو نوی زور پیدا شو

ګوره پام چې پښېمانه باندې نه شې
غم دې څه و زما د غم غمخور پیدا شو

چې دنیا اوس ورته سپینه ښکاري
د "حسن" د ړندو سترګو تور پیدا شو

❋❋❋

څومره خوشبخته دي دا ځینې خلک
چې یې په ناسته مال دولت وګټي

مونږ په حلالو پسې ځان وبایلو
دوی په حرامو کې جنت وګټي

غزل

د الفت د وینو پرخه یې څادر وي
په خندا لکه غوټۍ چې مې پرهر وي

هر ماښام دې سپین هلال د جبین وینم
هر سهار ځکه په ما باندې اختر وي

له خپل ځانه به پوره وي ترڅو ژوند کا
چې هر چاته یې څراغ بل لکه لمر وي

چې لوګی د اسویلي یې له خولې خېږي
چا به اورورته بل کړی په تټمر وي

په ما لمر د شپې راخېږي چې تا وینم
په تیارو باندې لړلی مې سحر وي

هسکه غاړه کړې راټیټه هوش مې واخلي
لکه ایښې صراحي خوله په ساغر وي

تــر پلــو لانــدې درګــورې زړه دې يوســي
پــه پــرده د جينکيــو ځــه بــاوروي

د صدف غونـدې خاموشـه "حسـن" خوښ وي
چــې ځــه وايــي خولــه يــې ډکــه لــه ګوهروي

***

هــو بهــو چــې دې خيــره درتــه ښــکاره کــړي
د هنــداري غونــدې دوســت لــه خدايــه غــواړه

چــې ســتاينه د يــو بــل کــړي تــل "حســنه"
دواړه خــره دې ګــروي د يــو بــل غــاړه

غزل

پرې مې ږده اشنا د غم داستان راباندې مه وايه
حال مې د ريښې ريښې ګرېوان راباندې مه وايه

پت مې د وطن او د پښتو درسره وپالی
نور خو مې قاتل ته قهرمان راباندې مه وايه

هر څو که غربت او بې وسۍ خوله راتړلې ده
ګوره نو شيطان ته خو انسان راباندې مه وايه

ښې جېبان يې ډک کړل اوس به چپ ورته ورو ړاندې کړي
ډلې ته د غلو خو وزيران راباندې مه وايه

ما ستا په خاطر شفاخانه ويل روغتون ته تل
اوس خو نو اشنا بيمارستان راباندې مه وايه

نه غواړم درمل درنه پرهر پرهر دې پروت يمه
مالګې د خيرات ته خو درمان راباندې مه وايه

برخه یې د ځان په هر یو کار کې مقدمه وي
دې ټیکه دارانو ته والیان رابانده مه وایه

زه "حسن" به ستا د بې وسۍ عذر ټول ومنم
مار ته د لستوڼي خو جانان رابانده مه وایه

په رښتیا چې جهالت لویه پرده ده
پټوي واړه عیبونه له خاونده

که جاهل خبر له خپلې ناپوهۍ وای
و، اخیستی به یې لاس له خپله ژونده

غزل

نورې هيلې مې ګلفامه د ازغو په غېږ کې واخله
يو ارمان د محبت مې د خوشبو په غېږ کې واخله

عشق تصوير کړم د وربځو اوښکې اوښکې يم څڅېږم
څو شېبو ته مې د مينې د لېمو په غېږ کې واخله

ته چې ځې درپسې ګورم بس ورځه په مخ دې ښه شه
دا تصوير د رڼو سترګو د آئينو په غېږ کې واخله

لکه وريځې هلته اوري چې اړتيا يې چېرته نه وي
ما د غم له دې بارانه د ښو په غېږ کې واخله

وينم خوب مشکين ماحول دی د رخسار ګلشن ته خېژم
پټې سترګې مې د زلفو د زانګو په غېږ کې واخله

ته چې ځې درپسې ځغلي د لمريز حسن مېرمنې
نور مې سيوری زړه له خاورو د جلو په غېږ کې واخله

د مچکو په کفن کې د بنګړو په شرنګهار کې
"حسن" ګور د محبت ته د نغمو په غېږ کې واخله

***

مونږه هر وخت يوه داسې جنګ ته دانګو
چې قرباني يې وي زمونږ په برخه

که کوم خوا پکې برلاسي هم شي
خو ناکامي يې وي زمونږ په برخه

غزل

هسې بار به دې په ما باندې احسان شي
پرېږده تش مې زړه د اوښکو په باران شي

جنګ دې ورک شي غریبان پکې سر وخوري
زورورو ته د سرو او سپینو کان شي

د نیویارک د ېرې خځلې يې جارو کړې
اوس يې پرېږدئ د پیسو جارو کشان شي

د فساد مډال ګټونکي به تقدیر شي
ټول به بیا له خیره نوي وزیران شي

له مودو دلته دا یوه قاعده چلېږي
چې نوکر شي د پردو زمونږ حکمران شي

تظاهر نه چو په خوله ښه يې "حسنه"
چې صفات دې لکه ګل خپله ګویان شي

غزل

ولې غوره وې راباندې اوس د خپل دیدار لمن
ډکه مې له ترخو چې شوه یاره د مزار لمن

ناست یمه د وخت په ځلور لارې کې په تمه دې
هرې یوې شېبې ته مې نیولې انتظار لمن

شور به دې مړژواندې زندګي کړي په نغمو د ژوند
ونیسه جانانه زما د اوښکو د ابشار لمن

اورې به تر عمره ازانګې د اناالحق زما
سا مې که تربته ستمګره کړې د دار لمن

راکړه پرې د حسن سوداګره یو مسکی نظر
ډکه مې راوړې ده له اوښکو د رخسار لمن

کوم یو وټومبم د روح اوربل کې ټول ګلونه دي
تشه دې "حسنه" ده په شعر کې د بهار لمن

غزل

راشه د بل چا د زړه سر خونه یې
زړه دې راټول کړه سمندر خونه یې

غم ته مې راوړې د موسکا لړونه
اوښکې مې بږدې پکې زرګر خونه یې

سترګې دې نه لګوي چک په زړه مې
وایه جانانه مرور خونه یې

زه که زړه خورم خو یم پردیس خوړلی
ته خو مه ژاړه مسافر خونه یې

که هر څو ښکلی یې لندنه نو څه
زمونږ د کلي مازدیګر خونه یې

پرېږده پیوند مې شي د زړه چاکونه
ولې رالوېږې پکې لمر خونه یې

ثنګه بېړۍ د رته د زړه وترم
طوفاني حُسنه ثه لنګر خونه یې

وې چې "حسنه" ثنګه مخ درلوث کړم؟
ثه د بنګړیو سوداګر خونه یې

***

حیا یې مخ ته لکه زغره راغله
شکر په خوله یې نابېره راغله

چې جوړه شوې وه زما په زړه کې
په خوله ددې هغه خبره راغله

غزل

مــه راځــه زمــا د زړه درمانــه دلتــه مــه راځــه
شې به يې په څړيکو کې ستومانه دلته مه راځه

جــار دې تــر قــدم شــمه جانانــه دلتــه مــه راځــه
عشــق دلتــه ګنــاه ده پــه مــا ګرانــه دلتــه مــه راځــه

زما چې ځواني ګل شوه د ښکلا سپرليه تم نه شوې
ځه ورځه بل چېرې اوس ناځوانه دلته مه راځه

لا خو مې په وريت زړه کې خاپوړې کړې غوټۍ هيلې
سـر بـه کـړم سر تـور درتـه خزانـه دلتـه مـه راځـه

هسـې بـه مـې ويښ د زړه پـه غـولي ارمانونـه کـړې
نــه کېــږي زمــا او ســتا قربانــه دلتــه مــه راځــه

نـه دې شـو لمـانځلى مـازديګره د ديـدن پـه خيـال
مـونږ خـو مسـافر يـو وه نادانـه دلتـه مـه راځـه

نور مې د احساس په پرهرونو پټې مه تره
پرېږده چې لمبه شي مهربانه دلته مه راځه

زه يې لټوم د وصل شپې په تورو څڅو کې
ورک به په تيارو کې شې هجرانه دلته مه راځه

اووري پرې بخري د جانان د جانانه خندا
نن خو د "حسن" د غم توپانه دلته مه راځه

❋❋❋

د زړه د وينو ورته ورکړه جامې
ناوې به پېغله تمنا شي درته

د زړه چاودون نغاړي "حسنه" پکې
لکه غوټۍ چې په خندا شي درته

غزل

پــه خــزان کــې د زړښــت یــې نوبهــار کــړم
کــه پــه زړه د عشــق داغونــو لالــه زار کــړم

دا منــه چــې دا ســتا زړه مــې خزانــه کــړو
خیــر کــه زه د خپلــې مینــې غنــا خــوار کــړم

پــه نغمــو ځــان غــورزوم لــه هــر کړنــګ یــې
تنـــوع د زنـــدګۍ لکـــه ابشـــار کـــړم

نــه مــې خونــد نــه مــې ترتیــب و د خبــرو
خــوږو شــونډو د اشــنا شــیرین ګفتــار کــړم

کــه یــې غــم پــه ســترګو ړونــد کړمــه "حســـنه"
پــه امســا د محبــت بــه یــې رفتــار کــړم

غزل

څه اور د خپل احساس مې څه پردو خوړلی یم
پردېس یمه جانانه اندېښنو خوړلی یم

اشنا غوندې پېغام یې په ککو کې په خندا و
نن داسې نااشنا سترګو چړو خوړلی یم

هر درد مې نغمې پیايي د زخمونو په ورشو کې
د عشق داسې نازبینو حادثو خوړلی یم

بس برخې د ازل دي ما له زړه منلي دي
ته خانده لکه ګل که زه ازغو خوړلی یم

نه غم سره اشنا شوم نه ارام راځي بې غمه
څه داسې بوږنوونکو وسوسو خوړلی یم

زلمي چې مې په زړه کې لا د عشق دي ارمانونه
دا ټول د لېونتوب پېغلو جذبو خوړلی یم

بس څه مې کړې پوښتنه د لمرمخیو په مالت کې
شبنم غوندې "حسنه" پلوشو خوړلی یم

***

د امتزاج دا د ښکلا رنګونه
څومره شهکار دي د فطرت کارونه

ستا په ګل رنګ بدن نازکې جامې
زما د رنګین غزل نازک خیالونه

غزل

په ګودر به مازدیګر غونډې در پرېوځم
په لمبو به دې مجمر غونډې در پرېوځم

زه به ضد ته به زارۍ کړې خو اخر به
په زنګون به مرور غونډې در پرېوځم

پرخې اوښکې به دې وڅښم په ژبه
ګله غبرګې به د لمر غونډې در پرېوځم

بس دی اور ته مې نور مه پوکه ظالمه
په لمن به د شرر غونډې در پرېوځم

ډېر مې مه رټه اخير به دې جانانه
په لېمو کې د نظر غونډې در پرېوځم

لږ کړه هسکه صراحي غاړه راټيټه
چې په شونډو د ساغر غونډې در پرېوځم

له نظر د نظر بازو مه ويرېږه
په سپين مخ به د ثادر غوندې در پرېوځم

د "حسن" د مينې درد به هله حس کړې
چې په زړه دې د پرهر غوندې در پرېوځم

❋❋❋

په ټټر مې د بېلتون تورې شوې پثې
د خوږو يادونو زغرې راسره دي

چې اړتيا مې نه د مې او نه د نې شته
ستا د سرو شونډو خبرې راسره دي

غزل

خمار دی ستا د سترګو که جامونه لېوني دي
فکرونو کې مې شور دی او خیالونه لېوني دي

که سوځي مې حواس ستا په لمبه لمبه ښکلا کې
قبول مې دا دوزخ دی جنتونه لېوني دي

چې څوک یې را خطا کړي بس زمونږ په تندې لګي
دا غشي دي رانده که دا سرونه لېوني دي

ما بوځه شوګیرې دي د زلفانو شبستان ته
تر سر مې کړه مړوند چې مې خوبونه لېوني دي

توپان دی د مغرورو خنداګانو په هر لوري
څوک اوري په دې شور کې فریادونه لېوني دي

وربځو د اوربل کې یې بربښنا شي په جبین کې
راووري په مَښو تندرونه لېوني دي

کیسه به یې "حسنه" ستا د زړه وه ورته کړې
د درد ژبې یې پرې دي پرهرونه لېوني دي

***

رانه غوښت یې جام د اوښکو، هر نفس د زندګي مې
اوس چې پوخ شومه په غم کې د کباب غوندې له تندې

د روان دریاب په غولي، هستوګنه به زه څه کړم
چې مې زړه چوي "حسنه" د حُباب غوندې له تندې

غزل

مـــی پکـــې زاړه پراتـــه پیـــالې بـــدلې شـــوې دي
هغـــه لېونتـــوب دی زولنـــې بـــدلې شـــوې دي

چېرتـــه اوس جانانـــه د احســـاس زخمونـــه وســـپړم
ســـتا د ډېـــرین زړه چـــې کـــوڅې بـــدلې شـــوې دي

اوس مې هم اوسېږي د احساس په شور و شر کې تل
هســـې مـــې د ســـترګو هنګـــامې بـــدلې شـــوې دي

ونغـــاړه ښـــکلا د تغافـــل پـــه حجـــابونو کـــې
پـــام کـــړه د جنـــون مـــې ارادې بـــدلې شـــوې دي

مـــونږ خـــو لا اشـــنا د زړه فـــانوس درتـــه نیـــولی دی
ســـتا د اور وریـــن حُســـن لمبـــې بـــدلې شـــوې دي

بیـــا هغـــه قاتـــل هغـــه ســـزا هغـــه مقتـــل وطـــن
تشـــې مـــو د قتـــل بهـــانې بـــدلې شـــوې دي

څــه بــه لوګــوم د حســـرتونو اســويلي ورتـــه
اوس چې يـې د حُسـن تقاضـې بـدلې شـوې دي

مينه يې "حسـنـه" د اشنا چې طغيـاني نـه کړه
ســتا د توپـــاني نظــر څپـــې بــدلې شــوې دي

✵✵✵

يو شعر

هــر يــو ســړی بــه تــرې نــه خونــد څــه واخلــي
شــعر د "حســـــــن" تقــديرنامــه خــو نــه ده

غزل

د احمد بابا خنجر نیولی زنګ دی
چې په کور د پښتنو د پردو جنګ دی

چا یې ژبه په ډالرو غوټه کړې
دا سړی چې په دې شر او شور کې ګونګ دی

د پړونې او شملو په پاکه خاوره
چا نیکر راته اغوستی او چا لنګ دی

شعر مې ځکه هر یو زړه ته لار پرانیزي
تخیل مې د احساس په وینو رنګ دی

لکه غر په خاموشۍ کې دی سرلوړی
په جامه که خوار "حسن" لکه ملنګ دی

غزل

جانانه پاتې شه له کوره مه ځه
ړنده به شم د سترګو توره مه ځه

په خاموشۍ کې به دې زړه وچوي
زما د زړه له شرو شوره مه ځه

تا خو قسم په محبت کړی و
وعده دې هېره کړه بد پوره مه ځه

پردي وطن دې ځواني وخوړله
د پردیسۍ په نیلي سپوره مه ځه

ستا د الفت سیوري کې روږدي شومه
دنیا به شي په ما نسکوره مه ځه

د وینو اوښکې بهوي درپسې
د پرهر ژلي زړه ټکوره مه ځه

د پېـــرو غمونـــــو شـــــپېلولې يمـــــه
مـــا چاتـــه مـــه پرېـــږده غمخـــوره مـــه ځـــه

د پېـــرې بـــه نـــورې درپســـې شـــې اشـــنا
زمـــا د ســـترګو لـــه پېغـــوره مـــه ځـــه

زه کـــه پـــه اوښـــکو بلومـــه لمبـــې
تـــه هـــم "حســـــــنه" لـــه دې اوره مـــه ځـــه

✵✵✵

د ژونـــدون پـــه توپـــاني لار ځـــم يـــواځې
مګـــر دا چـــې خپلـــې اوښـــکې مـــې همـــرا شـــي

څنګـــــه وســـــاتمه زه تـــــرې آئينـــــه زړه
کـــانې کـــانې چـــې "حســـــنه" دا دنيـــا شـــي

غزل

مونږ د يو بل نه انتقام وخوړو
د خوشال خان غوندې بهرام وخوړو

لکه منصور مونږ پښتانه، قاتله
په دار دې بند نه و الزام وخوړو

يو لا په بريت بل لاس وهي په ږيره
مونږ يې په کفر او اسلام وخوړو

په کورني جنګ يې کړو وږي لومړی
په څو دانو يې بيا په دام وخوړو

له ورکو خلکو کړو د لارې تپوس
د بې موخې مزل انجام وخوړو

ورسره کړه مو د کوترو ژبه
چې دې بازانو په خپل بام وخوړو

بيا چې د چا رابانده دې خولې ماتوي؟
تېر ځل يې غچ مونږ د ويتنام وخوړو

د پنجرې چرګ تر چاړې ورسي
مونږ قفسونو د باګرام وخوړو

ولې به بل تر ګرېوانه رانيسو
خپلې خندا لکه بادام وخوړو

اسلام او کفر زمونږ ګناه کله وه
بس پښتانه و تش خپل نام وخوړو

له تا يې هم هېر کړ د مينې غزل
مونږ هم "حسنه" ستا کلام وخوړو

غزل

مړ چې احساس وي په ډالرو د دربار کوڅه کې
مېندې بۀ خود ماشومان پلورې د هر ښار کوڅه کې

ملګرو راشئ بشر دوستـه طبيبان راغلي
وبشي د مالګې خېراتونه د پرهار کوڅه کې

د کندوز ښار له کاروبار نه خو خبر شو جهان
خدايږده چې څه به پلورل کېږي د مزار کوڅه کې

که يې چيچلي يو څو ځله خو چاره نه لرو
د وخت له جبره پنا غواړو د ښامار کوڅه کې

څوک د پرديس په خاموشۍ کې ويښې شپې تېروي
څوک کړي خوبونه د بنګړو د شرنګهار کوڅه کې

دوی په ماڼيو کې پاس ټاکي د رشوت نرخونه
لاندې په مونږ انصاف خرڅېږي د بازار کوڅه کې

کـړې بـه نـور ثـه پـه دې سـيلۍ کـې د وحشـت
"حســــــــــــــــنه"
پـه اسـويلو ځـان تـودوه د انتظـار کوثـه کـې

✵✵✵

کـــه هـــر ثـــو وينـــا د حـــق کـــړې
ثــــــوک دې نــــــه اوري بيـــــان

چـــې دې زور متهـــو کـــې راشـــي
وينـــا هلـــه شـــي برهـــان

غزل

هسې زمونږ پرې د يو بل سره سيالي وه
د خوشبو غونـدې روانه خوشحالي وه

ما د هر ارمان په ستوني چاړه کېښوه
چې جذبه د محبت مې خليلي وه

يا په دې بازار کې هغه جوهر نه و
يا سکه زما په ګوتو کې جالي وه

د افغان د غيرت هغه شمال څه شو؟
چې رپانده پرې شمله د ابدالي وه

ستا په زلفو کې تندي مې نظر غوځ کړ
که د شپې په لاس کې توره هلالي وه

چې د وخت څپو بدله کړه ښکاره شوه
چې دا سيمه د الفت هم ساحلي وه

يا خو دا چې حقيقت د مجاز نوم دی
يا زما د شعر دنيا ټوله خيالي وه

هر چا لېږې د کولې چپاول و
زه چې راغلم د ازل لمن خالي وه

اوس مې ستا اوربل په ګل هم پېرزو نشي
زما په زړه کې دومره کله بخيلي وه

پرک يې ستا په آئينه مخ کې راڅرګند شو
کنه مينه د "حسن" خو ازلي وه

✵ ✵ ✵

يو شعر

دوی چې قاتلان و اتلان يې کړل
مونږ کړو شاعران د حادثو کاروان

غزل

څو شيبې به مينه ناکې درته راوړم
غم د ژوند نه به يې پاکې درته راوړم

له نادانو اداګانو سره پام کړه
ارادې به مې بېباکې درته راوړم

نن به ستا له خوا يرغل د محبت وي
زه به سترګې شرمناکې درته راوړم

برمته يې په الفت کې رانه کېږده
مَېن زړه به مې تنهاکې درته راوړم

لاس نيولې به دې بوځي زما زړه ته
تلوسې به سينه چاکې درته راوړم

د "حسن" غوندې به اور په اوښکو بل کړې
چې غزلې يې دردناکې درته راوړم

غزل

ته چې لاړ شې په ما جوړ لکه محشر شي
ستړی روح مې له بدن نه مرور شي

ولولې د محبت مې که سړې شوې
پېغلتوب به دې د ژمي مازدیګر شي

لاس ګرېوان يې پرې حيا او محبت وي
اننګي يې ځکه سره د جنګ ډګر شي

په داغونو کې د زړه به دې راټول کړم
دم ختلي مې حواس ستا په نظر شي

بس ده پرېنګ به په ژړا شم د يار خياله
مسافر ته خو وړه خبره غر شي

ترې نه تاو کړمه څادر د ترمو اوبنکو
چې مې اور د بېلتون بل د زړه په سر شي

لټپلانـــدې تولـــه شـــپه لکـــه لـــوګی یـــم
ســـرې لمبـــې د محبـــت راتـــه بســـتر شـــي

نـــن مـــې درد د زړه مېلمـــه دی خبـــر نـــه یـــم
چـــې ســـبا بـــه یـــې پـــړاو د چـــا پرهـــر شـــي

پـــه لمبـــو د محبـــت کـــې مـــې در پـــټ کـــړه
چـــې هـــر داغ مـــې د زړګـــي لکـــه شـــرر شـــي

اســـویلي بـــه توپـــاني کړمـــه "حســـــــــنه"
چـــې موجونـــه د ښـــکلا یـــې راخبـــر شـــي

✵✵✵

یو شعر

خـــود بـــه بـــدې د ګیـــدړ پـــه غـــوږو لګـــي
چـــې زمـــري کـــړي پـــه پښـــتو ژبـــه خبـــرې

غزل

سرو کال شي نه تېرېږي زما د عشق موسم د اوښکو
ستا په ښار کې ږدم جانانه په ارمان قدم د اوښکو

زما د سوي ارمانجن زړه سوز ګداز وي پکې نغښتی
چې لیکم یې لکه شمع هر غزل په نم د اوښکو

هر یو دم مې دم ختلی هره سا مې جل وهلې
چې همېش ورته ملګرو لپې لپې ورم د اوښکو

نه امید نه دلاسا شته نه د یار طبیبې سترګې
ګوندې سپک یې شي دردونه ږدم په زړه مرهم د اوښکو

ته پروا مه کړه جانانه زه یوائې نه درځمه
بدرګه را سره درومي ځنګ په ځنګ عالم د اوښکو

ټوله شپه ژاړي "حسنه" ګلورینه ستا په یاد کې
چې یې پروت په اننګو وي هر سحر شبنم د اوښکو

غزل

ستا په هره یو ادا کې سلام پروت وي
پکې زما نوي غزل ته الهام پروت وي

هستوګن د ګل خاني به خنګه خوب کا
چې په خنګ کې یې قفس د بګرام پروت وي

د خپل ذوق تسکین پرې کړم ګني پوهېږم
زما به هم تش په کتاب کې کلام پروت وي

په پښو کې د جمود به یې دام پروت وي
چې په لاس کې د نا اهلو اسلام پروت وي

لکه پېغله پښتنه زینت یې زیات شي
چې په شعر مې نرۍ شال د ابهام پروت وي

ستوري تول پکې دانه وانه خواره شي
چې تر سر مې یې د زلفو ماښام پروت وي

د شعور په نور د تنګ لارې ته ګوري
چې په پيل کې د کار يې انجام پروت وي

د سبا بېلتون يې ژاړم لکه پرخه
کرۍ شپه مې چې په څنګ کې ګلفام پروت وي

موسکۍ شونډې راته ګوري لاس مې رېږدي
لکه تږي شرابي ته چې جام پروت وي

د کعبې په طواف بوخت هره ګړۍ وي
په سينه يې چې د مينې احرام پروت وي

د اجل صياده هله يې سا واخله
چې "حسن" د يار په غېږ کې ارام پروت وي

❋ ❋ ❋

يو شعر

چې ټول عمر څښېدلې وچې نه شوې
دا وې سترګې د حسن که سمندر و

غزل

اوښکې مې پرېږدئ چې کتار پاتې شي
چې د غم پلونه په دې لار پاتې شي

نظر به وویـنځم په ترمو اوښکو
چې تقدس یې د رخسار پاتې شي

خیر دی چې سترګې اړوي راځنې
پرېږده دا کیف یې د اقرار پاتې شي

کاش چې ورېږمه د اسویلي یې راشي
چې لږ حسرت مې د بهار پاتې شي

له ارمانجن زړه مې که ووتلې
تشه ډیوه به په مزار پاتې شي

ته چې کاسې د سترګو ډکې راوړې
څه به مې واک څه به اختیار پاتې شي

ګل مخې لاړې غم دې پرېښود راته
لکه په ګوته کې چې خار پاتې شي

سترګې په سترګو لګوي چکونه
شونډې به څنګه انتظار پاتې شي

نورو ټیکه د جنت واخیستله
"حسن" به هسې ګنهګار پاتې شي

❋❋❋

یو ویشتمه پېړۍ راغله
پښتون یو شی راګیر کړی

یو په ږیره پورې خاندي
بل په ږیرې کافر کړی

غزل

له سرې لمبې نه پتنګان څه غواړي
خداېږده له ژونده چې انسان څه غواړي

مونږ ورته جوړه ګرد له کړه د جنګ
نور دا ناشکره شرمخان څه غواړي

ځان غولوو چې ملامت به يې کړي
خو له حيوان نه به وجدان څه غواړي

څه کنډوالو ته تا انسان نه ګڼي
له ودانيو نه پيريان څه غواړي

افغانستان خو ځان ايرې کړو ورته
نه يم خبر چې ترې جهان څه غواړي

"حسنه" مه يادوه تېرې کيسې
له تېر تاريخ نه افغانان څه غواړي

غزل

پاتې شه اشنا د زړه چاودون کیسه لا پاتې ده
روح مې که تېپې دی د ژوندون کیسه لا پاتې ده

مه وینځه د زړه مقتل له وینو د شهید ارمان
تېرې قاتلان دي د شبخون کیسه لا پاتې ده

لا خو مې خاپوړې کړي سودا د زړه په دشته کې
عشقه ګړندی شه د جنون کیسه لا پاتې ده

لا به خو مره غاړو ته چړې سترګې په لاره وي
دلته د ځنګل د روند قانون کیسه لا پاتې ده

خیر دی که قلمه زه قلم د تا په جرم شم
وچ نشې د ظلم د مضمون کیسه لا پاتې ده

کړې یې لتپلاندې که په اور د ژوند کباب غوندې
صبر شه "حسنه" د ګردون کیسه لا پاتې ده

غزل

جامې د اوښکو مې لا سرو سترګو وېستلې نه دي
چې پکې وینې دې د ژوبل زړه لیدلې نه دي

زما په ګلدان د زړه یې واوښتې د ګلو څانګې
چا وې غوټۍ د پېغلتوب یې غوړېدلې نه دي؟

مونږ وخت ځپلو که هېچا ته څه ورکړي نه دي
خو ترمې اوښکې مو له چا نه سپمولې نه دي

وې په خوشبو یې مهجور زړه ته دلاسا ورکوم
چې مې تراوسه لا جامې د تا وینځلې نه دي

تا لکه خوب څومره ژر هېر کړم د روغجنه اشنا !
ما له بڼو ستا د کوڅې خاورې څنډلې نه دي

که هر څو ترېږي یو د مینې خو پښتو هم پالو
د چا لمنې مو جانانه رانیولې نه دي

مونږ که په اور د مقدر کې لکه شمع ژاړو
سپرغۍ او اوښکې مو په چا باندې شیندلي نه دي

زمونږ په لمنو کړي زاهده پرښتې لمونځونه
چې مو په وینو د انسان کې نښتېځلي نه دي

ململ په سر شونډې یې رپي شومه دم شو خو لا
شنې زرغونې د حباب شال کې راکتلي نه دي

دا خو و یاره د "حسن" څو لوغړن اسویلي
لمبې سلګۍ خو یې لا پاتې دي راغلي نه دي

❋ ❋ ❋

یو شعر

د مزار د توغ شنا ته مې لږ غوږ شه
چې په لوبه د ژوندون کې څنګه پړ شوم

غزل

نن دې چې ځنګه په خاطر کې راغلم
چې د هر ښکلي په نظر کې راغلم

پکې را پټه شه ډېوې بلې کړه
درته د شپې په تور څادر کې راغلم

د خدای دا دوه ښېګړې بس دي ماته
چې په مؤمن پښتون ټبر کې راغلم

درنه جار وځم بیا به ورک شم درنه
لوګی لوګی یم په مجمر کې راغلم

له ویرې ستا د پروني تغافل
نن مې د اوښکو په لښکر کې راغلم

تګ د الفت په لار اسانه نه و
"حسنه" درد وم په پرهر کې راغلم

غزل

چې محفل ته دې د حسن منتر راوړ
هر یو زړه ته دې شرر د نظر راوړ

اسویلی د یار د خولې مې پر مخ لګي
که نسیم د ګل له شونډو سحر راوړ

په دنیا غواړي حساب راځنې خدایه
ستا په نوم یې په مونږ دلته محشر راوړ

نور مې پرېږدئ د مرګ سیوري ته دمه شم
پنډه د ژوند د اندېښنو مې په سر راوړ

په چړپا یې منګی تش شو رپېدله
خو منګی د زړه یې ډک له ګودر راوړ

ماشوم زړه دې رینګه پرېښوده "حسنه"
دا بیا چا ورته د شونډو شکر راوړ

غزل

دومره نه یم بې ادراکه
زما ربه مینه ناکه

د خپل زړه په رنځ پوهېږم
قدم نه اخلي بېباکه

تا خو ویل چې تا جوړ کړی
د پیالې غوندې له خاکه

اوس خو پوتی پکې نشته
نوراني الهام له تاکه

په ځواني په پکو کړم
وتی نه دی لا له واکه

پټوم بالا ترڅو زه
دا پرهر لکه تناکه

ربه نور مې دا کندول کړه
راته ډک د عشق له ځواکه

منصوري وزرې غواړم
چې بهر شم له افلاکه

د جنون له صراحي را
داسې مينه سينه چاکه

چې دنيا مې کړي د ذهن
له خيرن عقل نه پاکه

✵ ✵ ✵

يو شعر

بل درمل ددې طبيب په لاس کې نشته
د "حسن" د شعر لفظونه دې دوا شه

غزل

یادونو مې فکرونه تخنول درته کنه
په ټال د بې خودۍ یې زنګول درته کنه

چې کړل مو اروا ګانو پټ پټونې پکې یاره
خمار هغه وختونه خندېدل درته کنه

دردونه کوربانه مې خبرول ستا له راتګ نه
زخمونه مې د زړه چې پلټل درته کنه

هر څو که راپسې وې د محفل سترګې جانانه
په کونج کې مې د سترګو خو کتل درته کنه

په پاڼو به د شونډو د "حسن" راوینېدلې
نن څنګه وې ویده چې ده ژړل درته کنه

غزل

ما د سترګو په سلام غېږې ته یوسه
غلی غلی مې د جام غېږې ته یوسه

غم د هجر مې بدن کړو اوښکه اوښکه
درنه څاڅم ما په پام غېږې ته یوسه

ستوري ستوري ارمانونه مې راوړي
ما د زلفو د ماښام غېږې ته یوسه

نور په څوکه د قلم دې تاریخ لیکه
بس ده توره د نیام غېږې ته یوسه

پرخه نه یم په سندرو کې درځمه
لکه زرکه ما د دام غېږې ته یوسه

د بخت ستورې ما په شا کړه چې ورکېږم
له پردو نه مې د قام غېږې ته یوسه

په اوربو د موسکۍ شوندو دل ارامه
ستړی روح مې د ارام غېږې ته یوسه

د قاصد نګهت فریاد یې په غوږ اورم
ما بهاره د ګلفام غېږې ته یوسه

د غرور له هسکه راغلم لکه پرخه
ګله ما په احترام غېږې ته یوسه

ستا د تور اوربل طواف ته یم راغلی
ما د وړانګو د احرام غېږې ته یوسه

غم یې تور لکه بورا کړمه "حسنه"
نور مې ژر د ګل اندام غېږې ته یوسه

❋❋❋

یو شعر

که مې وي سترګې تل له اوښکو ډکې
شنې زرغونې مې هم په اوښکو کې وي

غزل

لا خــو تــر منزلــه پــورې ډېــرې فاصــلې دي
وو ایــه زړګیــه تــا کــې څــومره حوصــلې دي

بیــا پــه پښــتنو بانــدې ابــادې هــدیرې دي
جنــګ تــه د پــردو یــې چــې روانــې قــافلې دي

شــته راپکــې دم چــې ســتمګره وارخطــا نشــې
اوس خــو مــې لا پېغلــې د زخمونــو ولــولې دي

ډېــرو تــه یــې ژبــې پــه ډالــرو کــه پــرې کــړې دي
شته لا ډېرې خولې چې پکې پاتې سرې لمبې دي

شینده اوس سپرغۍ لفظونه په شعرونو کې
څرېکې د احساس دې چې "حســنه" مېلمنې
دي

غزل

د زړه تنها کې په ازغو پرېوتې
اوښکې یې بیا چې په بڼو پرېوتې

جوهر د سترګو مې و زنګ وهلی
چې خړې دوړې په آئینو پرېوتې

دا په سپین غر شوې تورې وریځې خورې
که دا ستا زلفې په اوږو پرېوتې

خود به ځانونه خدایان ګڼي اوس
ورته چې ټنډې په سجدو پرېوتې

په لوډ سپیکر کې اذان مه کړه ملا
د کلي پېغلې په سپېدو پرېوتې

ستا د خندا تندر مې یو وړ نظر
شونډې مې ستا په اننګو پرېوتې

پردی جنډې یې په وطن پورته شوې
جګې شملې د پښتنو پرېوتې

جذبې سړې شوې د ځوانۍ "حسنه"
واورې په لار د تلو راتلو پرېوتې

***

ای زما ښکلی جانانه
زما په زړه کې یوه سودا ده

ستا رښا به ثه رښا وي
چې ستا سیوري کې رښا ده

غزل

وشیندئ پرې اوښکې په وطن اور لګېدلی دی
نه خاندي ګلونه په ګلشن اور لګېدلی دی

وینې د کابل که د خیبر اوښکې ورپاکې کړم
خدایه د پښتون په روح او تن اور لګېدلی دی

هاغه دي لمبې د شفق خپرې د افق په خوا
بیا د سباون په سپین کفن اور لګېدلی دی

ستا تر محلونو به یې هم سپرغۍ دروورسي
نن که زما د هیلو په لمن اور لګېدلی دی

اوس هم د فریاد او درد په وصل قدغنونه دي
مه ژاړه پرون دلته په نن اور لګېدلی دی

خښې مو تنده غرې لا د سولې د غزال وینې
بوی دی د باروتو په ختن اور لګېدلی دی

چېرته به اشنا د محبت د نغمو ځاله ورو
مات دي چنارونه په چمن اور لګېدلی دی

څنګه دې له خپل محل نه پورته شنې لوخړې شوې
تا خو وې چې لرې په دښمن اور لګېدلی دی

ځمه نور "حسنه" د جنون د پیر لمن نیسم
حسن لولپه شو په دیدن اور لګېدلی دی

❋❋❋

یو شعر

څوک له لوږې ماشوم پلوري څوک غمې د بدخشان
تور بازار کړو ظالمانو زمونږ ګران افغانستان

غزل

ډیوې د ارزوګانې بلوم که ته راځې
جرګې د ارمانونو درلېږم که ته راځې

چې کرښې د خپګان دې چېرته رانشي په تنده
زخمونه په تناکو کې تووبم که ته راځې

د وصل په خوشبو دې لمبېدل غواړي جانانه
جذبې د لېونتوب راویښوم که ته راځې

تیارې د بېلتون خیرې په خوځښت کړه د بڼو
زه غېږ درته د سترګو غوړوم که ته راځې

هر څو دې که د حسن د غرور څوکه ده هسکه
کېږدې پرې د الفت درته وهم که ته راځې

بانه به دې درانه شي په ګردونو زمونږ د کلي
سرې اوښکې دې په لاره کې شیندم که ته راځې

له ډېرې مودې پروت دی د دردونو په کوڅه کې
ټوټې زړه د "حسن" راټولوم که ته راځې

***

هر څوک قاضي او هم مجرم ځکه دی
چې هر چا دلته محکمه جوړه ده

په څه چې نه پوهېږي کفر يې کړي
جهالت دلته ښه پلمه جوړه ده

غزل

محبت به یو په دوه کرم راته راشه
چې اوبه اوبه دې خوله کړم راته راشه

په مچکو به دې شونډې کړم مشغولې
ورنه هېره به پلمه کړم راته راشه

د مدهوشو نظارو په سیل به لاړ شو
ټول حواس به دې نشه کړم راته راشه

خیر امانه په کنډو د زړه راواوړه
هر یو ناز به دې مېلمه کړم راته راشه

درته کړم به چراغان د زړه داغونه
شپه به جوړه د واده کړم راته راشه

رانږدې به دې لمبو ته د ټټر کړم
کاڼی زړه به دې اوبه کړم راته راشه

لـه "حسنه" بـه كـړم تـاو مرمـري لېچـې
دا وعده بـه در پـه زړه كـړم راتـه راشـه

❋❋❋

ستا پـه يادونو زندګي تېره وم
تش پـه دردونو زندګي تېره وم

خيښتي مې خاورې وې عدم پـه اوښكو
چې پـه غمونو زندګي تېره وم

غزل

چې نظر د خپل جانان د سترګو نشې
تر هغه به یې ارمان د سترګو نشې

په اختیار کې مې د زړه نه دي جانانه
چې خپه مې په باران د سترګو نشې

تش په غم مې مه راځه د زړه هم اوره
لکه اوښکې بندیوان د سترګو نشې

زما د سترګو په آئینو کې ځان ته ځیر شه
په حیرت مې چې حیران د سترګو نشې

د ستومانو ارزوګانو مجبوري وه
په شوخۍ چې مې پرېشان د سترګو نشې

د سپېځلي محبت روی مې دروړی
هسې تش مې چې ګومان د سترګو نشې

ډار د دار او د رسن به درسره وي
په بڼو چې اوېزان د سترګو نشې

د نظر پستې څپې به درته غېږ کړم
وارخطا مې په طوفان د سترګو نشې

په لیدو چې د "حسن" تیتې په ناز شوې
په وعده چې پښېمان د سترګو نشې

***

له مودو مې د خپل غم داستان ایسارو
نن مې سرو سترګو د نم په ژبه راوړ

د عشق درد وي هر سړی په زړه ځپلی
هسې مونږ بس د قلم په ژبه راوړ

غزل

څه به شاعر وي چې په شعر يې نه مړېږي خلک
خو له مجلس يې چې په منډه او چتېږي خلک

نشته قاتل نه په لمن د چا د وينو نشان
دا به دروغ وي چې بيا هم دلته قتلېږي خلک

نن وي مامور سبا وزير په دې زرخېز وطن کې
څو مره ژر ژر ملګرو دلته رالوييږي خلک

د جذب ظرفيت چې نه لري په ناز يې مه غوړوه
کنه نو بيا به دې له ګوتو نه ښوييږي خلک

باور پرې مه کړه بس تش لافو ته يې سر خوځوه
دلته چې ډېر شي د يو بل تر شا پټېږي خلک

څنګه خاموشه مې د زړه په هديره تېره شوې
د مړو سلام ته خو ظالمې لږ ودرېږي خلک

پرېږده چې وچنې "حسنه" محلونه واړه
اخير جونګړې ته د مينې راستنېږي خلک

***

کوګل

دا منم چې به يې غولی
تاته هم هوار ښکارېږي
خو زما د زړه د وينو
سمندر پخپل کوګل کې
ډېرې لوړې او ژورې
د ژوندون دي پټې کړې

غزل

لکه لمر نظر مې یو سي، په حجاب د پلوشو کې
عجیبه پرده داري ده، د وصال په تماشو کې

زړه مې مات نه کړې جانانه، محبت به مې سپوا شي
لکه خور چې د چا عکس شي، د هنداري په ټوټو کې

چې دا ستا د زلمي حسن، حق ادا شي پکې یاره
بیا دې زما ځواني شي خاورې د حسرت په هدیرو کې

په فطرت کې وي سپېڅلی، چاپېریال سړی خیرن کړي
د رڼې چینې اوبه شي خړې پړې په ویالو کې

پېغلې څرېکې مې د خوږ زړه، ستا د حسن سوبت غواړي
د الفت سندرې وایي د زخمونو په کوځو کې

یو دې برند زړور بانه دي، بل حیا لرې لېمو کې
څومره خوند دا امتزاج کړي ستا په سترګو پښتنو کې

اجنبي به ورته ښکارېږي، ګوره ورنه شې "حسنه"
بهرنۍ سپي به دې وخوري د کابل په دروازو کې

❋❋❋

اسویلو سره مې اوښکې بدرګه شوې
پام تري جوړ بادو باران جانانه نشي

سیند د اوښکو مې ډاډه په بیا راتلو کړه
چې دې پلو نه د تګ وران جانانه نشي

غزل

سین د وینو وروړم د جانان له غېږې پرېوتم
زه ناسور پرهر وم د درمان له غېږې پرېوتم

تا ورته تندی ما ورته سر په پښو کې کېښودو
مه وایه ملا چې د ایمان له غېږې پرېوتم

تشې مې په سر لکه برېښو که سپېرې خاورې وړې
زه چې مې د ژوند د بیابان له غېږې پرېوتم

ستوری وم مه خال دې کړم له خپل مداره ووتم
ستا په سپین تندي د کهکشان له غېږې پرېوتم

هره یوه لحظه مې ولولو ته پېغلتوب بخښي
ستا په محبت کې د دوران له غېږې پرېوتم

څو به تا په زور نیوه زما د مقدر مخه
اوښکه د حسرت وم د ګرېوان له غېږې پرېوتم

اوس مې چې په سترګو کې ځپانده جنون نه وينې
ستا د اداګانو د توپان له غېږې پرېوتم

زه يې چې د مخ د لمر په نور کې ځنګ کې نه ليدم
ستورې د تيارو وم د اسمان له غېږې پرېوتم

ډېرې مې د خپل ځان خبر لوڅې خواوې وليدې
مينه کې "حسنه" چې د ځان له غېږې پرېوتم

❋❋❋

ډيموکراسي مو کړه بدله جامه
ملا مو هم په درېشي کې ګرځي

د نورو غله تر مخ ځادرو پېچي
زمونږه غله په نېکتايي کې ګرځي

غزل

یو مو شپې د ماتم تور څادر اغوستی
بل کفن مو د رڼا سحر اغوستی

مېلمانه یې زعفراني خالونه بیا دي
زېړ لباس د مازدیګر ګودر اغوستی

تل مرثیې د ځوانیمرګو هیلو وایم
هسې شعر مې سندریز هنر اغوستی

اوښکې مه څڅوه یاره اوس به وچوي
ګوره زړه مې حبابي ټټر اغوستی

زما د زړه پوښتنه ولې کړې له مانه
چې هر شعر مې د آئینې جوهر اغوستی

دا یې ته په سره سالو کې وې لیدلې
چې مې درد د زړګي سور پرهر اغوستی

د سـپند غونـدې فریـاد د مـودو باسـي
پرېـږده زړه مـې د لمبـو مجمـر اغوسـتی

پـه نظـر د هنرمنـدو یـې پـرک لګـي
کـه صـدف مـې د غـزل ګـوهر اغوسـتی

د بیـدیا کـاني پـرې دړې وړې مـات کـړئ
"حســـن" اوس د لېونتـوب سـپر اغوسـتی

❋❋❋

تغافـل تـه مـې دې نـوم د ادا ورکـړ
د شـاعر د محبـت هنـر تـه ګـوره

کـه ګلونـه د بهـار چېرتـه دریـاد شـول
د "حســـن" د زړه ګلګـون پرهـر تـه ګـوره

غزل

زړونو په یو بل لګولې سترګې
هسې له سترګو شرمېدلې سترګې

دا په خوشبو زما د الفت لمبېده
ما په سرو اوښکو کې وینځلې سترګې

چې پکې خلی ستا د غم غړېدی
زما به څنګه پټېدلې سترګې

له بې صبرۍ مې ګبنۍ ونیسي
چې کړي راپورته خوبولې سترګې

نور به مې څه لیدل په ډک محفل کې
لکه آئینې یې پړکېدلې سترګې

د ښو غشي تر حیا ووتل
چې په الفت کې جنګېدلې سترګې

ته خو چې لاړې پسې لاړې اشنا
زما دې په هر پل څڅېدلې سترګې

تا خو قسم د نه راتللو کړی و
"حسن" لا بیا هم غړولې سترګې

***

د تندي غوټې دې پرانېزه جانانه
چې نن راز د محبت دانه دانه شي

ډکې سترګې مې راپاکې په خندا کړه
چې مې اوښکې د حسرت دانه دانه شي

غزل

ډکـــې لپـــې لـــه ســـلګو تـــر يـــزدان يوســـي
نـــور بـــې وزلـــه لاس د چـــا تـــر ګرېـــوان يوســـي

فلســـــفه بـــــس د انســـــان د هســـــتۍ دا ده
لـــه ارمانـــه ســـره راشـــي ارمـــان يوســـي

مـزدور بـار تـش پـه ګردونـو کـور تـه ستون شي
ســـره غـــنم لـــه درمنـــدونو خانـــان يوســـي

د وران ملـــک مـــو پخـــوي تـــش ســـر کونه
چـې پـه شـوبلو کـې هـر ګـوټ تـه لېـوان يوسـي

خولـــه مـــې مـــه ګنـــډه ظالمـــه نـــا خبره
خاموشـــي بـــه مـــې ارام د اســـمان يوســـي

څـوک دې نشـته د خوالـه "حســـــــنه" ژاړه
ګونـــدې غـــم درنـــه د اوښـــکو بـــاران يوســـي

غزل

ستا کـه د مـخ شـمعې د لمبو جامې اغوستي دي
مــونږه پتنګــانو د ایــرو جــامې اغوســتي دي

هســې خــو یــې هــم پښــتو تــورږلې ده لــه ذهــن نــه
ښـه ده چې دې ځینـو د پـردو جـامې اغوستي دي

بیــا د محــرم د تجلیــل پــور پــه پښــتنو واوښــت
ټولې پښتونخوا چې د لوګو جامې اغوستي دي

څنګـه بـه یـې بیـا د سـرو ګلپـاڼو شـونډو نـه مـنم
څـومره پـه نخـرو یـې د پلمـو جـامې اغوسـتي دي

کله به چې لمر ترې طلایي لېچې چاپېرې کړي
نـاوې مـو د شـپې لا د تیـارو جـامې اغوسـتي دي

ســتا د ګلــورین حُســن پــه وصــل لمبېــدلي دي
زما چې هرې سا نن د ورږمو جامې اغوستي دي

زه بــه اواره يمــه خــو تاتــه بــه هــم پتــه وي
ځـو مره دې نـازکې کرشـمو جـامې اغوسـتي دي

مزد د ټولې ورځې مو تش غم شي ورتـه رايـې ورو
شپې مو چې "حسنـه " د سلګو جامې اغوسـتي
دي

❃❃❃

د تيــــارو پـــــه ځلــــورلارې کـــــې ولاړوم
نُــــور د ســـترګو دې دنيـــا راتـــه رڼـا کـــړه

لـــه ګردونــو ډکـــې ســـترګې درتـــه راغلـــم
نـــم د اوښـــکو راپيـــدا پکـــې ځـــلا کـــړه

غزل

پټ پټ یې راوکتل روانه شوه
اوس خو په رښتیا خبره ورانه شوه

زما له برند نظر یې رمیده حیا
پربوته په غېږ کې یې ستومانه شوه

شاید چې غلط ځای ته راغلې وه
سا مې په رګو کې سرګردانه شوه

بیا مې شو حسرت د زړه په کور مېلمه
ستا د وصل هیله یې مېزبانه شوه

پوه یم لا یې زړه راباندې یخ نه دی
هسې مې بس چیغه تر اسمانه شوه

ستا له پېغلتوب نه یې رنګ واخیستو
سپین مې چې ویښته شو مینه ځوانه شوه

څه يې کړې تپوس په خندنۍ شونډو
اوښکه وه بس لاړه پښېمانه شوه

پت دې د پښتو همېش پاللی و
مينه کې "حسنه" درته ګرانه شوه

***

تنکۍ مينه مېلمنه راځنې مه وړه
سرمايه د غريب زړه راځنې مه وړه

چاک د زړه کې مې راګورې بيا شې پته
دا ادا دې پښتنه راځنې مه وړه

څلوریزه

بس یو غم د بېلتانه راځني واخله
د دنیا رنج و الم ته به غېږ ورکړم

څو به ستا د محبت سترګو کې یوسم
د تیاره لحد تورتم ته به غېږ ورکړم

یو شعر

خیر دی که ډوب کړم سمندر د مینې
تل یې د حُسن له ګوهرو ډک دی

یو شعر

څه مې په اوښکو وکړم ته چې نه یې
وره خبره راته غر غونډې شي

تعبیر د خوب راویښ له خوبه کړمه

ببګاه مې خوب لیدلو
چې یو مَېن لېونی
په شومه دم د چا په یاد راویښ شي
پاس په اسمان کې لټوي خوبونه
د خپل صنم وکړي ګومان په سپوږمۍ
ناقراري یې کړي بې باکه غوندې
یو لاس وراوږد کړي تیارو څنو ته یې
په ملا یې غبرګه کړي راټیټه یې کړي
لکه یوه هسکه صراحي د میو
چې د تش جام په شونډو شونډو کېږدي
امیل د غاړې یې بل لاس ته ورشي
او مرغلرې یې د سپینو ستوریو
په شنه لمنه کې دانه دانه شي
ما بې اختیاره پرې یوه چیغه وکړه
په یوه وریښمین لاس مې تندی وښوربد

تعبیر د خوب را وېښ له خوبه کړمه
سترګې مې وغړېدې وپاڅېدم
ګورم چې زما د لاشعور ښاپېرۍ
زما په څنګ کې وا رخطا ناسته ده
له خوبولو خمارې سترګو یې
د شنه بخمل په پېڅه اوښکې څاڅي
ویل یې چې خوب کې دې ناري وهلې
بلا دې واخلم څه بد خوب دې لیدی؟
ما ویل تراوسه څنګه ویښه یې لا
او دا د کوم زلمي ارمان جنازه
د ترمو اوښکو په اوږو وباسې
دې وې چې هسې مې ستا مخ ته کتل
ستا د نفس خوږ ترنم ته غوږ وم
له هرې سا نه دې خوشبو راوته
بیا یو ناڅاپه مې زړه غریو ونیوی
ستا د ظالم ببلتون تېره خلې مې
په ویښو سترګو کې راوغړېدل
چې سبا ځې او بیا به کله راځې.

راشه نسیمه د وطن وایه

زما وطنه په تا څه شوي دي
کوم بدرنګو په نظر کړې راته
ما دې لا زوړ زخم ګنډلی نه دی
په وینو سور بیا ستمګر کړې راته

دا څڅوي چې ستا غمجنې اوښکې
دغه په زړونو کې کرم نه لري
چې یې په قدر او معنا پوهېږي
هغه نازک زړونه یې زغم نه لري

څوک د باروتو د دوزخ لالرې
د تا تنکي زامن جنت ته بیایي
چا دي تړلي د غربت په زنځیر
په څو پیسو یې اسارت ته بیایي

راشه نسیمه د وطن ووایه
ګرځي هم اوس په سرو ګلونو پېغلې
اوس پرې برېښو کې د باروتو ثرخي
که کړي اتڼ په درمندونو پېغلې

ځوانان په عید کې اوس هګۍ جنګوي
که لا ترا وسه جنګوي سرونه
پېغلې ګودر که هدیرو ته درومي
وهي چمبې او که وهي سرونه

اورم چې یوه جنازه قبر ته ځي
پسې روانې کړي بمونه نورې
د تبۍ ختهې د مړه زوی د ثلې
خیشتې په وینو کړي د بورې مورې

لمسون د بل ټوپک پردی دی دلته
خو بهوو مونږه سیلاب د وینو
د روغې جوړې پُل له کومه راوړو
زمونږ په منځ کې دی دریاب د وینو

خیال د "حسن" به غزلیز ځنګه شي
چې ستا اروا له اندېښنو ډکه ده
چېرته نغمې د زندګي وکړي
ستا چې لمن له هدیرو ډکه ده

✵✵✵

یو شعر

در ته وبه کړم خبرې تېتې تېتې
رانه مه غواړه تېټ سر زوی د افغان یم

د ژوند مازيګر

زمونږ د کورنه لږ وروړاندې
په يوه اوږد ژور پټي کې
چا و ايښي چنارونه
تا به وې چې مقتديان دي
په صفونو کې ولاړ دي

اسمان څکي يې ځوانۍ وې
د وړو کوچنيانو غوندې
نازک لمس به يې بهانه شو
پسخېدل او تخنېدل به

د بهار پاسته شمال ته
نڅېدل به لکه ژڼي

ترنم به يې د پاڼو
يو او بل ته سرګوشي کړه

تا به وي چې عاشقان دي
د حیا پردې یې سوځي
د ځوانۍ ګرم سرور یې
یو او بل په غېږ کې نیسي
راز او نیاز کړي د کلونو

راته یاد دي نه هېرېږي
بیا یې وزبېښلې پاڼې
د خزان سپېره بادونو
خپلې پاڼې یې ګونګړي شول
شړنګېدل به په بادونو

قافله به یې د عمر
دې جرس سره په تلو شوه

سپینې هسکې چې تنې وې
د هډوکو په کالبوت شوې
یا به وسوې یا به هسکې

زمونږ د چم د ځوانیمرګو
شهیدانو په قبرو شوې

خو په ځای به یې د پانو
دا ځل تکې شنې جنډې وې

زه به یې غوږ و مه شغا ته
څه کیسې به یې کولې
د شهید د نیخوا ژوند

خو زه ځوان و مه کم عقله
ما ته نوي دغه ژبې
د شرنګا، د ترنم او د شغا وې

پېغامونه یې مرموز و
زه پرې کله پوهېدمه

خو تر سترګو چې زما شوې
په خپل مخ او په سر باندې

سپینې سپینې تنکۍ پخې
د ساړه ژمي د واورو

هله پوه شوم چې په خوب کې
ما تېر کړي دي د عمر
پسرلي او خزان دواړه

اوس مې شاید وي په برخه
ددې ژمي مازدیګر کې
څو سړې شېبې د عمر
د تقدیر په واک کې پاتې

غزل

د عشق په هسکو منارو کې اوسو
مونږ چې د یو بل په لېمو کې اوسو

د ډار خپسې مو په خولو پرتې دي
مونږ د ژوندو په هدیرو کې اوسو

نن که دنیا شوه د نفرت سمندر
مونږ د الفت په جزیرو کې اوسو

ستا چې د ناز محل کې شور جوړ نشي
مونږ لکه آه په اسویلو کې اوسو

د عشق بورا ته ویړوو لمنې
مونږ لکه ګل که په اغزو کې اوسو

کړې مو خاشې هیلې له زړونو جارو
ټول د باروتو په لمبو کې اوسو

هسکې مانۍ راپسې مه لټوئ
مونږ خو د زړونو په حجرو کې اوسو

څوک مو تر پښو لاندې کوي "حسنه"
د چا د اوښکو په آئينو کې اوسو

***

د حُباب غوندې کوچني او نازک ژوند کې
زما د مينې سمندر به څنګه ځای شي

هر تعلق په مينه پايي، بې له مينې
پرستش به څه د بُت او څه د خدای شي

مینه

یوه پوښتنه د ملا ده
چې دا مینه څه بلا ده

ما ویل غوږ شه دلته کېنه
تا راخیستې څه سودا ده

ویل زر شه راته وایه
راته جوړه تري معما ده

ما ویل جار دې شم له سواله
ډېره لنډه مې وینا ده

مینه هغه حقیقت دی
چې هستي په دې بنا ده

له ساقي نه زاهد جوړ کړي
د مَېن هغه تقوا ده

د جنت یوه رڼا ده
چې راغلې په دنیا ده

دا هنداره د ښکلا ده
دا د حُسن تجلا ده

دا یوه هغسې خطا ده
چې بخښنه د ګناه ده

د زړګي د پرهرونو
دا ده څړیکه دا شفا ده

د فطرت د ښکلاګانو
خزانه ده بې بها ده

هر سړی یې کړلی نه شي
خو د هر چا تمنا ده

په تیاره د تورې شپې کې
دا امید د رڼ سبا ده

دا ټوخلې د سینې ده
نه پټېږي دا رسوا ده

د ملنګ د زړه دولت ده
د سرتاج د امرا ده

بې له دې نه زندګي خو
یو غټ بار لکه سما ده

که مېن یې په صحرا ده
دا د زړه منځ کې بسیا ده

دا که هر څومره ژړا کړي
جوړه شوې له خندا ده

د دنیا وږي ماړه کړي
د حاتم هغه سخا ده

حقیقت پکې ښکاریږي
آئینې غوندې صفا ده

دا هم رنګ ده د ګلاب
دا معراج هم د ښکلا ده

دا کنجي د یار د در ده
توده وینه د لیلا ده

دا له هوش نه ناخبر
لا وړه ده بې پروا ده

کثرت نه مني په ځان کې
په وحدت باندې شیدا ده

په بدل کې د هر درد یې
خوشحالي د ژوند وړیا ده

بې له دې نه دې زاهده
بې معنا غوندې دعا ده

دې جنون ته منزل وښود
دا یوه داسې راهنما ده

دا د نن خوږه حلوا ده
خو هم وېره د فردا ده

هر مشکل ته مخامخ وي
هر قانون ته د دې شا ده

له ازله راروانه
بې پایانه یوه دریا ده

دا اغاز د معرفت ده
لکه اور چې د رڼا ده

مروره ده له عقله
له جنون سره اشنا ده

بې له دې ژوندون ولاړ وي
دغه روح د دې دنيا ده

ملا وويل چې "حسنه"
دا خبره دې رښتيا ده

پس له دې مې ته امام يې
در پسې مې اقتدا ده